

Báo hiếu ba mẹ hay 'ích kỷ' bảo vệ tổ ấm riêng

Gần đây ba mẹ sống chung, tôi cảm giác như không gian vợ chồng không còn như xưa, chồng có vẻ buồn nhưng không nói với tôi.

Tôi kết hôn được năm năm, vợ chồng không có con nhưng sống rất hạnh phúc. Gần đây tôi đón ba mẹ qua nước ngoài sống cùng, ban đầu tôi muốn cho ba mẹ ra ngoài biết thế giới và du lịch, không nghĩ ông bà sẽ muốn ở lại lâu dài. Ba tôi đã yếu, muốn ở lại, còn mẹ muốn đi làm để cho con cháu ở Việt Nam. Tôi làm việc ở nhà nhưng ba coi tin tức cả ngày trên tivi khiến tôi rất mệt mỏi. Mẹ với tôi lâu không nói chuyện nhiều, bao năm nay chỉ gọi nói chuyện cần thiết, mỗi lần mẹ gọi phần lớn có liên quan đến tiền bạc, anh chị em cũng vậy, khiến tôi bao năm rồi không có gắn kết với gia đình.

Cuộc sống của tôi chỉ có đi làm, đi học, kiếm tiền trả nợ cho gia đình, giúp đỡ anh em. Trước giờ mẹ chiều con trai nên các anh tôi không tự lập, gần đây lại lâm vào các tình huống khổ sở, gia đình không hạnh phúc, họ trách cứ ba mẹ nhiều vì không giúp đỡ. Tôi thấy mẹ khổ tâm vì các anh nên cũng giúp trong khả năng, thế nhưng khi có tiền họ lại ăn xài trong khi tôi tiết kiệm từng đồng. Mình ghét cảm giác hiện tại của bản thân, đó là cảm giác ích kỷ khi có tiền không giúp đỡ anh em, bất hiếu nếu không phụng dưỡng cha mẹ. Thế nhưng giúp anh em thì tôi cảm giác không bao nhiêu là đủ, gửi tiền về cũng không nhận được tiếng cảm ơn. Còn với ba mẹ, đã lâu tôi không ở gần, cũng không nhận được sự quan tâm suốt thời gian qua nên tạm thời chưa quen việc họ ở trong nhà và vui cười với mình.

Mỗi lần mẹ gọi nói chuyện với cô dì chú bác, các em họ... tôi lại chạnh lòng suy nghĩ: "Sao bao lâu nay mẹ không gọi điện hỏi thăm con"? Thêm chuyện mẹ hay kể chuyện "vượt khó" của tôi khắp nơi, khiến tôi khó chịu và đau lòng vô cùng. Tôi đã đi một chặng đường dài một mình, cố gắng không ngừng, tiết kiệm từng đồng gửi về. Có thời gian tôi đi làm đến 3h sáng, sáng 7h lại dậy đi học, rồi chiều đi làm. Thay vì an ủi, tôi không thích họ đem chuyện đó đi kể như điều đó đáng tự hào. May mắn chồng hiểu sự cố gắng của vợ và an ủi tôi rất nhiều.

Cuộc sống hai vợ chồng vốn bình dị với suy nghĩ nếu không có con sẽ sống bình an bên nhau. Gần đây ba mẹ sống chung, tôi cảm giác như không gian vợ chồng không còn như xưa. Chồng có vẻ buồn nhưng không nói với tôi. Tôi nên làm sao đây mọi người? Báo hiếu ba mẹ hay "ích kỷ" bảo vệ cuộc sống bình dị của mình? Mong nhận được chia sẻ của các bạn.

